

LA MIRADA DEL BISBE

Qui ha de fer l'homilia?

Hi ha qüestions que, si les expliquem només des de la norma, poden sonar a prohibició, però, si les llegim des de la dimensió sacramental de l'Església, revelen una pedagogia profunda. Per què un laic o una laica no pot pronunciar l'homilia dins l'Eucaristia, però sí que pot predicar o fer una reflexió en una litúrgia de la Paraula?

La resposta no neix d'una desconfiança envers els laics. Al contrari. El Concili Vaticà II ens ha ajudat

a redescobrir la dignitat baptismal de tot el Poble de Déu. Cada batejat és deixeble missioner, cridat a anunciar l'Evangeli amb la vida, la paraula, el testimoni, el servei i el compromís enmig del món. Sense els laics, l'Església seria menys evangèlica, menys encarnada i menys missionera.

Però l'Eucaristia no és una reunió qualsevol. És el sagrament fontal on l'Església es manifesta com a Cos de Crist. El Vaticà II diu que l'Església és,

en Crist, «com un sagrament» (LG 1), és a dir, signe i instrument de la comunió amb Déu i de la unitat de la humanitat. Per això, en la litúrgia, els signes expressen allò que l'Església és i celebra. La Paraula proclamada, l'altar, el ministre ordenat, l'assemblea i el pa partit formen una única acció sacramental.

L'homilia de la missa, doncs, no és simplement una xerrada, una catequesi breu o un comentari bíblic. Forma part de la mateixa acció litúrgica i està unida al misteri que després es farà present a l'altar: Crist que parla al seu poble i Crist que es dona en l'Eucaristia. Per això l'Església la confia al bisbe, al prevere o al diaca, que han rebut sacramentalment el ministeri de servir, ensenyar i presidir en comunió amb l'Església.

En canvi, en una litúrgia de la Paraula, una pregària comunitària, una vetlla o una trobada formativa, un laic preparat pot predicar i ajudar la comunitat a escoltar l'Evangeli. No substitueix l'homilia de la missa; desplega la seva missió baptismal.

No es tracta de limitar l'Esperit, sinó de respectar la bellesa dels signes. Quan cada ministeri serveix des del do rebut, tota l'Església parla millor de Crist.

† **Xabier Gómez García**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Xabier a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La creu que es converteix en alegria

En una habitació d'hospital, un jove de tot just vint anys rebia els seus amics amb un somriure serè. El dolor hi era present, les proves mèdiques se succeïen i el futur semblava curt. Tanmateix, qui entrava en aquella habitació en sortia sorprès: no hi trobava tristesa, sinó pau. Aquell noi parlava de Déu amb naturalitat i repetia una frase que quedava gravada al cor: «La creu és la meua alegria, no la meua pena». Aquest jove era fra Pablo María de la Cruz.

En Pablo, el petit de cinc germans, havia crescut en una família cristiana senzilla. Era un noi normal: amb amics, es-

tudis, aficions i somnis. Tot va canviar quan li van diagnosticar un sarcoma d'Ewing. Va començar aleshores un llarg camí d'hospitals, tractaments i recaigudes. Però, al mateix temps, també va començar un camí interior. El sofriment, lluny de tancar-lo en si mateix, el va obrir a una relació més profunda amb Déu.

Durant aquells anys va descobrir la seva vocació al Carmel. I va prendre una decisió que va commoure molta gent: va voler professar com a carmelita tot i saber que la seva vida podia ser breu. Va fer els vots al convent de Sant Andreu, a Salamanca, poques setmanes abans de morir, el 15 de juliol de

2023, amb només 21 anys. La seva entrega va ser total. No va buscar fugir de la creu, sinó abraçar-la amb fe.

La seva història ha quedat recollida en el documental *La cruz es mi alegría, no mi pena*, on familiars i amics expliquen com aquell jove va transformar el sofriment en una ocasió d'amor. Les seves pròpies paraules resumeixen la seva experiència espiritual: «Pel sofriment en la malaltia em vaig trobar amb Déu, per la mort en la malaltia me n'aniré amb Ell». No era una frase apresada, sinó l'expressió d'una vida viscuda amb confiança.

El testimoni de fra Pablo ens recorda una cosa essencial: la creu forma part

de la vida de tothom. Pot ser una malaltia, una dificultat familiar, la soledat o la incertesa davant del futur. Però la fe cristiana no ens promet una vida sense dolor, sinó una presència que dona sentit al sofriment. Quan Crist entra en la nostra història, fins i tot el dolor pot convertir-se en camí d'esperança.

Perquè, tal com va aprendre fra Pablo, quan la creu es viu amb fe, deixa de ser només un pes... i pot arribar a convertir-se en alegria.

Mn. Josep Ramon Pérez
Canonge de la Catedral de Barcelona

LA MIRADA DEL OBISPO

¿Quién debe predicar la homilía?

Hay cuestiones que, explicadas solo desde la norma, pueden sonar a prohibición; pero, leídas desde la dimensión sacramental de la Iglesia, revelan una pedagogía profunda. ¿Por qué un laico o una laica no puede pronunciar la homilía dentro de la Eucaristía, pero sí puede predicar o hacer una reflexión en una liturgia de la Palabra?

La respuesta no nace de la desconfianza hacia los laicos. Al contrario. El Concilio Vaticano II nos ha ayudado a redescubrir la dignidad bautismal de todo el Pueblo de Dios. Cada bautizado es discípulo misionero, llamado a anunciar el Evangelio con la vida, la palabra, el testimonio, el servicio y el compromiso en medio del mundo. Sin los laicos, la Iglesia sería menos evangélica, menos encarnada y menos misionera.

Pero la Eucaristía no es una reunión cualquiera. Es el sacramento fontal donde la Iglesia se manifiesta como Cuerpo de Cristo. El Vaticano II dice que la Iglesia es, en Cristo, «como un sacramento» (LG 1), es decir, signo e instrumento de la comunión con Dios y de la unidad de la humanidad. Por eso, en la liturgia, los signos expresan lo que la Iglesia es y celebra. La Palabra proclamada, el altar, el ministro ordenado, la asamblea y el pan partido forman una única acción sacramental.

La homilía de la misa, por tanto, no es simplemente una charla, una breve catequesis o un comentario bíblico. Forma parte de la misma acción litúrgica y está unida al misterio que después se hará presente en el altar: Cristo que habla a su pueblo y Cristo que se entrega en la Eucaristía. Por eso la Iglesia la confía al obispo, al presbítero o al diácono, que han recibido sacramentalmente el ministerio de servir, enseñar y presidir en comunión con la Iglesia.

En cambio, en una liturgia de la Palabra, una oración comunitaria, una vigilia o un encuentro formativo, un laico preparado puede predicar y ayudar a la comunidad a escuchar el Evangelio. No sustituye la homilía de la misa; despliega su misión bautismal.

No se trata de limitar al Espíritu, sino de respetar la belleza de los signos. Cuando cada ministerio sirve desde el don recibido, toda la Iglesia habla mejor de Cristo.

† **Xabier Gómez García**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Impuls dels joves a Mans Unides Sant Feliu

El nou grup de joves voluntaris de Mans Unides han visitat recentment la Casa de l'Església, a Sant Feliu de Llobregat. Els joves han explicat davant la delegada, Teresa Gisbert, les activitats a les quals han participat recentment i també les seves il·lusions per col·laborar i implicar-se en una entitat social i d'Església com és Mans Unides.

Blanca Alcubierre, una de les joves provinents de Mans Unides Castelldefels, ha representat Mans Unides Sant Feliu a la trobada recent que s'ha fet a Brussel·les i durant la seva visita a la Casa de l'Església va explicar com va viure l'experiència. Ella té 19 anys i estudia farmàcia.

El grup de joves també participarà del pelegrinatge del Camí de Santiago adreçat a joves voluntaris d'entre 18 i 35 anys que es farà entre el 21 i el 26 de juliol al tram de 100 km entre Ponferrada i Sarria.

Teresa Gisbert explica que des de Mans Unides Sant Feliu es viu amb il·lusió l'arribada de joves que volen fer de voluntaris i implicar-s'hi. És, segons ella, una manera d'anar garantint el relleu generacional i l'aportació de noves mirades a l'hora de tirar endavant les activitats de l'ONG catòlica. Els joves ja pre-

paren activitats, sobretot esportives i lúdiques, per dur a terme a partir del setembre, amb l'inici del nou curs. Activitats com ara partides de pàdel o balls com la salsa.

El programa diocesà *La Veu de Sant Feliu*, que s'emet els diumenges a les 9.30 h a través de Ràdio Estel, ha conversat amb la Blanca Alcubierre i l'Angélica Rodríguez.

Entrevista amb
Blanca i Angélica

VI Jornada dels Avis i la Gent Gran: el papa Lleó convida tothom a no oblidar-los

Instituïda el 2021 pel papa Francesc per destacar el seu valor a la societat, aquest any se celebra avui diumenge 26 de juliol, memòria litúrgica dels sants Joaquim i Anna, i es titularà «Jo no t'oblidaré» (Is 49,15).

El papa Lleó XIV, amb motiu de la VI Jornada Mundial dels Avis i la Gent Gran, festivitat dels sants Joaquim i Anna, ens ha adreçat un missatge on ens convida a valorar i acompanyar el col·lectiu de la gent gran (a la nostra diòcesi, Vida Creixent està fent aquest bonic servei). Ens diu el Papa: «Per boca del profeta Isaïes el Senyor pro-

met que no s'oblidrà mai de cap de nosaltres. Ens assegura que els nostres rostres porta tatuats als palmells de les mans» (Is 49, 16).

Són paraules que ens omplen de consol i de confiança... La dolorosa sensació de ser oblidats, malauradament, és comú en moltes persones, especialment entre els més grans.

La celebració de la Jornada Mundial dels Avis i la Gent Gran és una oportunitat per redescobrir que l'Església està cridada a ser mare de tothom i que a qualsevol edat és possible descobrir-se

sempre com a fills i filles de Déu. «Que aquesta Jornada sigui, per tant, un estímul per a tots, en particular per als més joves, i així reprendre el bonic costum de visitar els propis avis, els més grans de la família i també aquells que no reben cap visita».

I és per això que Vida Creixent té aquests pilars: espiritualitat, apostolat i amistat, entre tots els grups de la nostra diòcesi que en formen part.

Enric d'Ossó
President de Vida Creixent
del Bisbat Sant Feliu
de Llobregat

Vistiplau per tal que els corredors d'hospitalitat siguin una realitat a les diòcesis de Catalunya

Els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya valoren positivament la proposta de les Delegacions de Migracions, coordinades pel bisbe Xabier Gómez, per tal d'impulsar el desenvolupament d'un corredor d'hospitalitat a cada diòcesi, que caldrà concretar en cada cas segons la realitat i les possibilitats que hi hagi. Així ho han abordat durant la reunió núm. 263 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) que s'ha fet a la Residència de la Sagrada Família de la Seu d'Urgell els dies 8, 9 i 10 de juliol.

Els bisbes també van fer balanç de la visita apostòlica del papa Lleó XIV i, sobretot, reflexionar sobre com el missatge que ha transmès, a través de les diverses trobades i celebracions, així com les seves paraules, il·luminen el moment present social i eclesial, i incideixen en la presència i la pastoral de l'Església a les diòcesis amb seu a Catalunya.

D'altra banda, a través de la metodologia de la Conversa en l'Esperit, en un clima de pregària i compartició perllongats, han reflexionat sobre el funcionament de la CET en el seu conjunt i com a través dels seus secretariats i organismes pot anar creixent encara més en sinodalitat en les seves dinàmiques i maneres de treballar.

La reunió 263 de la CET també va incloure una visita dels bisbes a les instal·lacions de la Cooperativa Ca d'í a la mateixa ciutat de la Seu d'Urgell i, posteriorment, a diversos indrets significatius de la població, acabant amb la visita a la catedral.

A PROPÒSIT DELS CORREDORS D'HOSPITALITAT...

Corredors d'hospitalitat: comunitats que acullen i es deixen transformar

La Conferència Episcopal Tarraconense (CET) ha confirmat recentment el seu suport a l'impuls de corredors d'hospitalitat a les diòcesis catalanes.

Es tracta d'una invitació a fer un pas més en la construcció de comunitats cristianes acollidores i missioneres. Els corredors no només volen oferir un sostre, sinó també crear vincles, compartir vida i obrir espais perquè joves que han hagut de deixar casa seva puguin trobar una llar, una comunitat i noves oportunitats.

Al Bisbat de Sant Feliu aquest camí es comença a fer realitat. Després de mesos de discerniment i treball comunitari, la Unitat Pastoral de Pie-

ra, Ca n'Aguilera, el Bedorc, Els Hostalets de Pierola, Vallbona d'Anoia i Cabrera d'Anoia iniciarà el

proper 6 de setembre un projecte d'hospitalitat amb l'acollida de dos joves migrants procedents de Canàries, que conviuran a la rectoria i seran acompanyats per la comunitat parroquial.

És una alegria veure com una comunitat pastoral assumeix aquesta crida i es disposa a compartir temps, vida i esperança. Perquè l'hospitalitat no transforma només la vida de les persones acollides; també renova les comunitats que s'obren a l'encontre.

Maria Iglesias

Comissionada per la CET per impulsar i vetllar per la creació de comunitats acollidores

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

27. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Jr 13,1-11 / Dt 32 / Mt 13,31-35]. Sant Feliu de Llobregat: ■ Sant Cugat, mr. barceloní (s. IV), d'origen africà; santes Juliana i Semproniana, verges i màrtirs de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; sant Celestí I, papa (422-432); sant Aureli, mr.; santa Natàlia, mr.

28. ■ Dimarts [Jr 14,17-22 / Sl 78 / Mt 13,36-43]. Santa Caterina Thomàs, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; sant Pere Poveda, prev. i mr., fund. Institució Teresiana.

29. □ Dimecres [Jr 15,10.16-21 / Sl 58 / Jo 11,19-27 (o bé: Lc 10,38-42)]. Santa Marta, germana de Llützer i Maria, amics de Jesús, residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners; sant Adam, el primer humà.

30. ■ Dijous [Jr 18,1-6 / Sl 145 / Mt 13,47-53]. Sant Feliu de Llobregat: ■ Beat Cristí Roca i Huguet, prevere, Constanci Roca i Huguet, religiós, i companys màrtirs. Tortosa: ■ Beat Tobies Borràs i Romeu, religiós, i companys màrtirs. Urgell: ■ Beat Prota-

si Cubells i Minguell, religiós, i companys.

31. □ Divendres [Jr 26,1-9 / Sl 68 / Mt 13,54-58]. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev. basc, i fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

1. □ Dissabte [Jr 26,11-16.24 / Sl 68 / Mt 14,1-12]. Sant Alfons M. de Liguori (Nàpols, 1696 - Pagani, 1787), bisbe de Goti i doctor de l'Església, fund. Redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes;

sant Feliu (Fèlix), mr. a Girona (s. IV), d'origen africà; santes Fe, Esperança i Caritat, verges i màrtirs.

2. ■ Diumenge vinent, XVIII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Is 55,1-3 / Sl 144 / Rm 8,35.37-39 / Mt 14,13-21]. Mare de Déu dels Àngels; sant Eusebi de Vercelli, bisbe; sant Pere Julià Eymard (1811-1868), prev. marianista, de la Mure, fund. associacions eucarístiques i dels sacerdots sacramentins; sant Esteve I, papa (254-257) i mr.

Diumenge XVII de durant l'any (A)

COMENTARI

«L'home que troba
un gran tresor
ven tot el que té
i compra el camp»

Si preguntéssim a moltes persones quin és el seu tresor, segurament les respostes serien molt diferents. Però Jesús ho té molt clar. Per això ens diu: *Amb el regne del Cel passa com amb un tresor amagat en un camp.* Per tant, el gran tresor és el Regne del Cel o Regne de Déu. Posa Jesús una altra comparació: *Passa amb el Regne del cel com amb un comerciant que buscava perles fines.* La gran perla, única, insuperable és el Regne del cel. Només quan realment per a nosaltres el més important és Déu, el seu Regne, serem capaços de fer el que fan els qui troben un gran tresor o una perla de gran valor. Parlant del tresor amagat en el camp Jesús diu: *L'home, content de la troballa, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp.* De manera semblant el qui troba una perla de molt preu, *anà a vendre tot el que tenia i la comprà.* El gran tresor, la gran perla és Déu, el seu Regne i si som capaços d'entendre-ho així llavors vendrem o donarem tot el que tenim per posseir aquest Regne. I a més ho farem amb molta alegria. No ens és fàcil adonar-nos que el gran tresor és Déu; hi ha moltes coses que demanen la nostra atenció i ens pot resultar difícil renunciar a les nostres petites perles tot i que no valen res comparat amb Déu. Ens cal demanar la saviesa de Salomó. Déu li diu: *Digue'm què vols que et doni.* I Salomó demana: *Feu al vostre servent la gràcia de saber escoltar, perquè pugui fer justícia al vostre poble i destriar el bé del mal.* En definitiva, demana l'autèntica saviesa. És el que subratlla Déu: *No demanes molts anys de vida, ni riquesa, ni la vida dels teus enemics sinó discerniment per poder escoltar i fer justícia.* Què hauríem demanat nosaltres en un cas així? Hauríem demanat el Regne de Déu, l'autèntica saviesa o avantatges materials: riquesa, poder, llarga vida... Tant de bo sapiguem descobrir que el gran tresor de la nostra vida és Déu. Per ell val la pena renunciar a totes les altres coses. Però si renunciem per Déu, no renunciem a res, ho tenim tot. Ell és el gran tresor, la gran perla.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 3,5.7-12)

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Salomó en un somni durant la nit, en el santuari de Gabaon, i li digué: «Digue'm què vols que et doni.» Salomó li respongué: «Senyor, Déu meu, vós m'heu fet rei a mi, servent vostre, perquè ocupés el tron de David, el meu pare, però soc encara un jove que no sé conduir la gent, i em trobo enmig del poble que vós heu elegit, un poble que ningú no és capaç de comptar, de tan nombrós com és. Feu al vostre servent la gràcia de saber escoltar, perquè pugui fer justícia al vostre poble i destriar el bé del mal. Sense això, qui seria capaç de governar aquest poble vostre tan considerable?». Al Senyor li agradà que Salomó li hagués demanat això, i li digué: «Ja que no demanes molts anys de vida, ni riquesa, ni la vida dels teus enemics, sinó discerniment per poder escoltar i fer justícia, jo et donaré això que demanes: et faré tan prudent i sagaç que ni abans de tu ni després ningú no se't podrà comparar.»

► Salm responsorial (118)

R. *Com estimo la vostra llei, Senyor!*

El Senyor és la meva heretat; / vull estar atent a les vostres paraules. / M'estimo més la llei / que surt dels vostres llavis / que mil monedes d'or o de plata. R.

Que el vostre amor em conforti, / com va prometre al vostre servent. / Quan arribi la vostra pietat, jo tindrà vida, / la llei farà les meves delícies. R.

Jo aprecio els vostres manaments / més que l'or i més que tot, / per això m'estimo els preceptes, / i m'emparo dels camins enganyosos. R.

És admirable el vostre pacte, / per això el té present la meva ànima. / La vostra paraula, explicada, dona llum / i l'entenen els senzills. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,28-30)

Germans, nosaltres sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha cridat per decisió seva; perquè ell, que els coneixia d'abans que existissin, els destinà a ser imatges vives del seu Fill, que ha estat així el primer d'una multitud de germans. Ell, que els havia destinat, els crida, els fa justos i els glorifica.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 13,44-52)

En aquell temps, Jesús digué a la gent: «Amb el Regne del cel passa com amb un tresor amagat en un camp. L'home que el troba el deixa amagat i, content de la troballa, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp. També passa amb el Regne del cel com amb un comerciant que buscava perles fines. El dia que en trobà una de molt preu, anà a vendre tot el que tenia i la comprà. També passa amb el Regne del cel com amb aquelles grans xarxes que, tirades a l'aigua, arpleguen de tot. Quan són plenes, les treuen a la platja, s'asseuen i recullen en coves tot allò que és bo, i llencen allò que és dolent. Igualment passarà a la fi del món: Sortiran els àngels, destriaran els dolents d'entre els justos i els llençaran al forn encès: allà hi haurà els plors i el cruixir de dents. Ho heu entès, tot això?» Li responen: «Sí que ho hem entès.» Ell els digué: «Mireu, doncs: Els mestres de la Llei que es fan deixebles del Regne del cel són com aquells caps de casa que treuen del seu cofre joies modernes i antigues.»

► Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 3,5.7-12)

En aquellos días, el Señor se apareció de noche en sueños a Salomón y le dijo: «Pídeme lo que deseas que te dé». Salomón respondió: «Señor mi Dios: Tú has hecho rey a tu siervo en lugar de David mi padre, pero yo soy un muchacho joven y no sé por dónde empezar o terminar. Tu siervo está en medio de tu pueblo, el que tú le elegiste, un pueblo tan numeroso que no se puede contar ni calcular. Concede, pues, a tu siervo, un corazón atento para juzgar a tu pueblo y discernir entre el bien y el mal. Pues, cierto ¿quién podrá hacer justicia a este pueblo tuyo tan inmenso?». Agradó al Señor esta súplica de Salomón. Entonces le dijo Dios: «Por haberme pedido esto y no una vida larga o riquezas para ti, por no haberme pedido la vida de tus enemigos sino inteligencia para atender a la justicia, yo obraré según tu palabra: te concedo, pues, un corazón sabio e inteligente, como no ha habido antes de ti ni surgirá otro igual después de ti».

► Salmo responsorial (118)

R. *¡Cuánto amo tu ley, Señor!*

Mi porción es el Señor; / he resuelto guardar tus palabras. / Más estimo yo la ley de tu boca / Que miles de monedas de oro y plata. R.

Que tu bondad me consuele, / según la promesa hecha a tu siervo; / cuando me alcance tu compasión, viviré, / y tu ley será mi delicia. R.

Yo amo tus mandatos / más que el oro purísimo; / por eso aprecio tus decretos / y detesto el camino de la mentira. R.

Tus preceptos son admirables, / por eso los guarda mi alma; / la explicación de tus palabras ilumina, / da inteligencia a los ignorantes. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,28-30)

Hermanos: Sabemos que a los que aman a Dios todo les sirve para el bien; a los cuales ha llamado conforme a su designio. Porque a los que había conocido de antemano los predestinó a reproducir la imagen de su Hijo, para que él fuera el primogénito entre muchos hermanos. Y a los que predestinó, los llamó; a los que llamó, los justificó; a los que justificó, los glorificó.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 13,44-52)

En aquel tiempo, dijo Jesús a la gente: «El reino de los cielos se parece a un tesoro escondido en el campo: el que lo encuentra, lo vuelve a esconder y, lleno de alegría, va a vender todo lo que tiene y compra el campo. El reino de los cielos se parece también a un comerciante de perlas finas, que al encontrar una de gran valor se va a vender todo lo que tiene y la compra. El reino de los cielos se parece también a la red que echan en el mar y recoge toda clase de peces: cuando está llena, la arrastran a la orilla, se sientan y reúnen los buenos en cestos y los malos los tiran. Lo mismo sucederá al final de los tiempos: saldrán los ángeles, separarán a los malos de los buenos y los echarán al horno de fuego. Allí será el llanto y el rechinar de dientes. ¿Habéis entendido todo esto?». Ellos le responden: «Sí». Él les dijo: «Pues bien, un escriba que se ha hecho discípulo del reino de los cielos es como un padre de familia que va sacando de su tesoro lo nuevo y lo antiguo».